

dosarul nr. 3ra-1242/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Central (jud. A. Brăgaru)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. V. Sîrbu, V. Mihailă, A. Minciuna)

ÎNCHEIERE

31 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Societatea Comercială „Moldromsat-Grup” Societate cu răspundere limitată,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată a Societății Comerciale „Moldromsat-Grup” Societate cu răspundere limitată împotriva Biroului vamal Centru, intervenient Centrul de Metrologie Aplicată și Certificare cu privire la anularea deciziei de regularizare,

împotriva deciziei din 13 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de către Biroul vamal Centru, a fost casată hotărârea din 01 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre de respingere a acțiunii,

constată:

La data de 30 august 2017 SC „Moldromsat-Grup” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului vamal Centru, intervenient Centrul de Metrologie Aplicată și Certificare cu privire la anularea deciziei de regularizare.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data 28 iunie 2014 SRL „Moldromsat - Grup” a importat în Republica Moldova „cabluri pentru telecomunicații” care conform destinației, precum și cerințelor tehnice puteau fi utilizate pentru o tensiune ce nu depășește 80 V, în acest sens fiind perfectată declarația vamală nr. 3029 I 38313, încadrarea tarifară a mărfii a fost efectuată în conformitate cu Legea nr. 1380 din 20 noiembrie 1997 cu privire la tariful vamal precum și cu Hotărârea Guvernului nr. 1525 din 29 decembrie 2007 cu privire la aprobarea Nomenclatorului mărfurilor al Republicii Moldova la poziția tarifară 854449200 – taxă vamală 0%.

A menționat că organul vamal la momentul vămuirii cablurilor statuate în declarația vamală nr. 3029I38313 și-a realizat dreptul de a preleva probe și remite spre expertiză pentru a avea o viziune mai clară, a definitivat declarația vamală nr. 3029I38313, acordarea liberului de vamă, precum și pentru a stabili dacă poziția tarifară stabilită inițial corespunde sau nu realității.

A susținut că la data de 18 iulie 2017, Laboratorul de Încercări ale Produselor Industriale din cadrul ÎS „Centrul de Metrologie Aplicată și Certificare”, a emis raportul nr. 3631 din 18 iulie 2014, prin care stabilește că în baza rapoartelor adiționale nr. 02/07 și 03.07/ din 11 iulie 2014 s-a constatat la pct. 10 că, Tensiunea de lucru (recomandată) $U = 250 \text{ V, DC}$.

A afirmat că în conformitate cu tabelul A din raportul nr. 02/07 și 03.07 Laboratorul la realizarea acțiunilor de efectuare a expertizei începând cu pct. 1-5 s-a condus de standardele SM SR EN 50288:2011, cât privește pct. 6-9 acesta s-a ghidat de standardele SM SR 11388:2012, însă pct. 10 din tabelul A nu s-a întemeiat în baza a nici a unui standard existent la momentul potrivit și caracteristic circumstanțelor în cauză.

A considerat că constatarea laboratorului la pct. 10 s-a format în mod arbitrar, fără exercitarea unor acțiuni ce ar confirma/infirma caracteristicile tehnice ale cablului supus expertizei, precum și a posibilității de a utiliza aceste cabluri ca electrice. Astfel, ÎS „Centrul de Metrologie Aplicată și Certificare” a aplicat eronat procedura, realizând în acest sens metode de încercări pentru cabluri electrice și nu pentru cele de comunicații așa cum prevede standardele naționale și internaționale de telecomunicații.

A menționat că în scrisoarea Biroului vamal Centru din 05 iulie 2017, se invocă că organul vamal la fel nu constată că cablurile ar putea fi utilizate la rețeaua de alimentare cu energie electrică. Doar că cablurile au o tensiune de lucru de la 125V până la 250 V, ceea ce depășește 80 V.

A declarat că urmare a apariției litigiului în cauză a solicitat producătorului o scrisoare prin care să confirme sau să infirme informațiile despre caracteristicile tehnice ale cablurilor. În acest sens, la 21 iunie 2017, producătorul a emis o scrisoare prin care informează că cablurile achiziționate sunt destinate pentru telecomunicații și dispun de conductibilitate ce nu depășește 60 V adică până la 80 V.

A relatat că la data de 02 iunie 2017, organul vamal a dispus efectuarea unui control de reverificare a declarației vamale, deși controlul ulterior a început la momentul când organul vamal în 2014 a solicitat o mostră de cablu în vederea efectuării expertizei, însă din cauza că nu a comunicat nimic, nu a perceput taxe la data potrivită, a emis încă un ordin și a demarat procedura de realizare a controlului ulterior.

Ca urmare, la data de 16 iunie 2017 a fost întocmit procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 79.17/2-R prin care bazându-se pe rapoartele nr. 02/07 și 03.07 din 11 iulie 2014, se constată aplicarea eronată a poziției tarifare 854449200 taxa vamală – 0% și clasifică bunurile la poziția tarifară 854449950 taxa vamală – 10%, emițând în acest sens Decizia de Regularizare nr. 888 din 04 iulie 2017 cu aplicarea unei penalități în sumă de 5 158,71 de lei, și respectiv taxa vamală în sumă de 11 290,71 de lei.

A afirmat reclamantul că la solicitarea să i se prezinte rapoartele elaborate de către Laborator, a primit refuz pe motiv că acest raport este elaborat la solicitarea organului vamal și persoanele terțe nu sunt în drept să beneficieze de informația în cauză.

A menționat că organul vamal contrar legislației a tăinuit rapoartele de încercări realizate în 2014, nu a informat subiectul controlului vamal despre rezultatele încercărilor în acea perioadă de timp, ca în anul 2017 (peste 3 ani) să efectueze un control ulterior formal, având la bază rapoartele de încercări din 2014 și depistând nemijlocit doar această incoerență vis-a-vis de declarația vamală.

A mai menționat reclamantul că nu există nici o constatare legală potrivit căreia ar fi considerat că cablurile comercializate ar servi ca cele ce depășesc 80 V.

A solicitat reclamantul anularea procesului-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr.79.17/2-R din 16 iunie 2017, anularea deciziei de regularizare nr. 888 din 04 iulie 2017, repararea prejudiciului moral în suma de 10 000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 01 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central acțiunea depusă de SC „Moldromsat-Grup” SRL a fost admisă parțial și a fost anulat procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale nr. 79.17/2-R din 16 iunie 2017 și Decizia de regularizare nr. 888 din 04 iulie 2017 a Biroului vamal Centru, în rest acțiunea a fost respinsă.

Prin decizia din 13 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de către Biroul vamal Centru, a fost casată hotărârea din 01 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central și a fost emisă o nouă hotărâre re respingere a acțiunii.

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că, intimatul a clasificat mărfurile la o poziție tarifară eronată, fapt ce a general apariția obligației fiscale în sumă de 11290,71 de lei (TV-9408,91 de lei, TVA-1881,79 de lei), precum și majorarea de întârziere, în baza art. 228 Cod fiscal.

În partea ce ține de argumentele privind aplicarea termenului de prescripție pentru determinarea obligației vamale de 4 ani, instanța de apel a constatat că la momentul acceptării de către organul vamal a declarației vamale în detaliu din partea SRL „Moldromsat - Grup” la data de 28 iunie 2014, norma legală ce prevedea termenul de prescripție pentru determinarea obligației vamale de 4 ani, nu era în vigoare, fiind introdusă prin Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 01 mai 2015.

La data de 30 iulie 2018, în termenul prevăzut de lege, SC „Moldromsat-Grup” SRL a declarat recurs împotriva deciziei din 13 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului s-a indicat că, nu este de acord cu decizia instanței de apel, deoarece a fost emisă cu încălcarea și aplicarea eronată a normele de drept material, a fost interpretată în mod eronat legea, nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată, nu a motivat decizia adoptată.

A menționat că instanța de apel nu a făcut distincție între obligația vamală și obligația fiscală, nu a luat în considerație faptul că la momentul efectuării controlului ulterior, în a. 2017 organul vamal s-a condus de prevederile art. 127 alin. (10) Cod vamal și nu de art. 264 Cod fiscal, or, decizia de regularizare se întemeiază pe art. 127 Cod vamal.

A indicat că argumentul instanței de apel în partea cu privire la faptul că organul vamal s-a ghidat de art. 264 Cod fiscal nu este relevant, deoarece la data efectuării controlului care îi oferă dreptul să stabilească o nouă obligație vamală, termenul de prescripție pentru determinarea obligației vamale era instituit în Codul vamal prin prisma art. 127 alin. (10), iar acest termen nu era în vigoare la data importului mărfurilor în a. 2014.

A afirmat că potrivit art. 6 alin. (2) Cod vamal, activitatea vamală se desfășoară în conformitate cu legislația care este în vigoare la data la care organul vamal a primit declarația vamală și alte documente, cu excepția cazurilor prevăzute de legislație.

De asemenea a menționat că instanța de apel nu a luat în considerație că organul vamal timp de 3 ani de zile nu a întreprins nici o acțiune legală în vederea stabilirii obligației vamale față de recurent, cunoscând despre rezultatele raportului de încercări încă în a. 2014, nu a adus la cunoștința recurentului rezultatele acestui raport iar la momentul determinării obligației vamale, s-a ghidat de o normă care nu era în vigoare la momentul declarării în vamă a mărfurilor.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră

că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către SC „Moldromsat-Grup” SRL, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către SC „Moldromsat-Grup” SRL, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SC „Moldromsat-Grup” SRL, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul declarat de Societatea Comercială „Moldromsat-Grup” Societate cu răspundere limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Iurie Bejenaru

Mariana Pitic